

Рівненський державний гуманітарний університет  
Історико-соціологічний факультет  
Кафедра політичних наук

УДК 32.001.76  
ББК 66.0  
П 50

**ПОЛІТИЧНА МОДЕРНІЗАЦІЯ: СВІТОВИЙ ТА  
ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД.** Матеріали II міжвузівської  
науково-практичної конференції молодих політологів.  
24 листопада 2010 р. – Рівне: РДГУ, 2011. – 194 с.

# **ПОЛІТИЧНА МОДЕРНІЗАЦІЯ: СВІТОВИЙ ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД**

**Матеріали II міжвузівської науково-практичної  
конференції молодих політологів**

**24 листопада 2010 р.**

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.  
Протокол № 2 від 17 лютого 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне – 2011

## ЗМІСТ

### ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ

<i>Мельник Алла</i>	Політика пам'яті особистості	9
<i>Сайгафарова Елеонора</i>	Середній клас як основа стабільного розвитку сучасної України	11
<i>Малиновська Наталія</i>	Політика європейських держав щодо іммігрантів-мусульман	13
<i>Макарук Надія</i>	Агенти політичної соціалізації студентської молоді в Україні	16

### СЕКЦІЯ 1. Теоретичні аспекти аналізу політичної модернізації

<i>Байрак Сергій</i>	Інститути громадянського суспільства і держава	19
<i>Гаврилюк Світлана</i>	Маніпулятивна складова політичної влади	21
<i>Кац Еліна</i>	Інформаційний простір і побудова громадянського суспільства	23
<i>Куницька Ганна, Троценко Валерій</i>	Проблема більшості та меншості в теорії демократії	26
<i>Мишляєв Тарас</i>	Членство в Євросоюзі як чинник трансформації національних політичних систем	28
<i>Мельник Ірина</i>	Сутність і різновиди політичного екстремізму	30
<i>Патлашинська Ірина</i>	Типологічні особливості миротворчої діяльності	33
<i>Венгринюк Лілія</i>	Статус нації як інституційованої форми та випадкове явище Роджерса Брюейкера	36

<i>Камзьол Валентина</i>	Інформаційне забезпечення діяльності громадських організацій	39
<i>Криворучко Наталія</i>	Тоталітаризм і XXI століття	42
<i>Герасимчук Іванна</i>	Роль партій у політичній модернізації суспільства	45
<i>Левчук Юрій</i>	Авторитарна і демократична моделі політичної модернізації	47
<i>Горбатюк Катерина</i>	Демократія і неопатримоніалізм у сучасних теоріях політичного розвитку	49
<i>Гривіцький Вадим</i>	Розвиток пеніцітарної системи в умовах модернізації	51
<i>Житнік Олена</i>	Основні технології формування іміджу політичного лідера	54
<i>Левіцький Андрій</i>	Сучасні інформаційні технології як чинник демократизації	56
<i>Осадчук Олена</i>	Політичний імідж як технологія	60
<i>Стельмах Валерій</i>	Механізми представницької демократії	62
<b>СЕКЦІЯ 2. Політична модернізація: міжнародний та регіональний досвід</b>		
<i>Бойківський Любомир</i>	Лібералізація газового ринку ЄС: виклик для Росії	65
<i>Генега Ірина</i>	Концептуальні засади зовнішньої політики Російської Федерації	68
<i>Коваленко Людмила</i>	Європейський союз: нормативно-правове забезпечення виборчого процесу	70
<i>Петрович Інна</i>	Електоральний аналіз сучасної політичної ситуації в країнах Латинської Америки	72

<i>Руденко Катерина</i>	Націоналістичні партії Великобританії	74	<i>Карпенюк Юлія</i>	Повноваження виконавчих органів місцевого самоврядування у сфері соціального захисту: вітчизняна специфіка	100
<i>Стукан Ірина</i>	Особливості інтеграції Хорватії до Європейського уроки для України	75	<i>Артемів Віталій</i>	Вплив зовнішньополітичних факторів на національні інтереси України	102
<i>Федорак Світлана</i>	Проблема невизнаних держав Кавказького регіону: зовнішньополітичний фактор	79	<i>Багнюк Олександр</i>	Перспективи України на сучасному етапі євроінтеграції	105
<i>Брень Сергій</i>	Загальна ситуація зі свободою слова в Республіці Білорусь	81	<i>Бразалук Любов</i>	Розвиток інституту президентства в Україні	107
<i>Варжель Надія</i>	Студентський революційний рух у Росії кінця XIX - початку XX ст. як фактор політичної модернізації	83	<i>Вавуліч Олександр</i>	Проблеми базування Чорноморського флоту Російської федерації на території України	110
<i>Климчук Тетяна</i>	Стратегія розширення НАТО за рахунок східних країн	84	<i>Вусатий Борис</i>	Спортивна політика України в умовах глобалізації	112
<i>Конончук Оксана</i>	Реформи М.М. Сперанського і їх роль у модернізації політичної системи Російської імперії	86	<i>Васильєва Олександра</i>	Жіночий рух в Україні як необхідний елемент розвитку громадянського суспільства	115
<i>Кобець Сергій</i>	Відносини РФ та НАТО на сучасному етапі розвитку системи колективної безпеки	88	<i>Галганець Сергій</i>	Вплив ЗМІ на формування електоральної поведінки громадян України	117
<i>Мельник Наталія</i>	Проблема взаємних територіальних претензій між Україною та Румунією	90	<i>Горбова Юлія</i>	Україна і Польща: моделі політичної модернізації	121
<i>Сотніков Ілля</i>	Врегулювання конфліктів та миротворчий процес	93	<i>Гольберт Юлія</i>	Діяльність молодіжних громадських націоналістичних організацій в Україні	123
<i>Філіпцов Олексій</i>	Транскордонне співробітництво як чинник європейської інтеграції України	95	<i>Градовий Павло</i>	Перший всеукраїнський референдум	125
	<b>СЕКЦІЯ 3. Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні</b>		<i>Григор'єва Юлія</i>	Особливості формування багатопартійної системи в Україні	127
	<b>Підсекція 1</b>		<i>Дзерун Сергій</i>	Національна ідея як чинник політичної модернізації	129
<i>Українець Віктор</i>	Профілактика етнічного екстремізму в Україні	97	<i>Карпюк Тарас</i>	Формування німецького етнодемографічного сегменту Волині 1800-1945 рр.	131

<i>Кондратюк Марія</i>	Політико-адміністративна модернізація політичної системи України	134	<i>Пшенична Олена</i>	Політична еліта як чинник демократизації в сучасній Україні	170
<i>Кравчук Інна</i>	Стратегія та напрямки розвитку екологічної політики України за роки незалежності	136	<i>Ралець Андрій</i>	Право на свободу слова і думки в сучасній Україні	173
<i>Красько Ольга</i>	Проблема реалізації прав людини в Україні	139	<i>Самчук Інна</i>	Правляча еліта в Україні: особливості формування та функціонування	175
<i>Кузьменко Віталій</i>	Інформаційна безпека України	141	<i>Сверба Людмила</i>	Громадська оцінка діяльності „помаранчевої” політичної еліти	177
<i>Ліннік Юрій</i>	Цензура і свобода слова в Україні: політичний аспект	144	<i>Сирота Дмитро</i>	Особливості оптимізації виборчого процесу на місцевих виборах 2010 р. в Україні	180
<b>Підсекція 2</b>					
<i>Штука Ірина</i>	Аспекти модернізації політичної системи України	147	<i>Тимошенко Віта</i>	Політичні технології в сучасній Україні	182
<i>Пікула Микола</i>	Місцеві вибори – 2010 в Рівному: погляд зі сторони	150	<i>Шимко Ольга</i>	Модернізація державного управління в контексті реформування політичної системи України	186
<i>Троян Віктор</i>	Національна ідентичність у вимірі сучасного українського суспільства	153	<i>Ярмолюк Оксана</i>	Проблеми молодіжної політики в сучасній Україні	189
<i>Янчарук Олег</i>	Проблеми політичної модернізації в Україні	155	<i>Шмигельська Ольга</i>	Особливості взаємодії державної влади і молоді в процесі демократизації українського суспільства	192
<i>Луцук Марія</i>	Особливості електоральної культури в сучасній Україні	158			
<i>Макарчук Наталія</i>	Вітчизняна специфіка формування іміджу політичного лідера	160			
<i>Мищук Ольга</i>	Вектори еволюції політичної культури сучасної України	163			
<i>Овдійчук Ірина</i>	Проблема демократичності виборчих технологій на президентських виборах 2010 р. в Україні	165			
<i>Ошурко Юлія</i>	Діяльність політичної опозиції як складова демократизації в сучасній Україні	168			

Соціальною базою формування національної еліти могла стати українська інтелігенція, на жаль, нечисленна. Фактично, за всю новітню історію держави не відбулося засадничої зміни еліт: 70% осіб – вихідці з партійної, господарської, комсомольської номенклатури радянських часів перебували чи й досі перебувають на ключових державних посадах. Власне, 90-ті роки – це етап становлення політичної еліти України, який національно-патріотичні кола втратили, інкорпорувавшись у середовище номенклатури, яка, до речі, мала на той час управлінський досвід. Так еліта легітимізувалася, але не виправдала суспільних сподівань, через те що витворила поєднаний, а не консенсусний тип політичної еліти.

Починаючи з другої половини 90-х років у державі відбувалось утворення бізнес-політичних груп або, іншими словами, оліхархізація політичної еліти, коли політика стала бізнесом, а бізнес – політикою. Щодо якостей, якими повинна володіти еліта, важливими є передовсім відповідальність, здатність обстоювати національні інтереси; компетентність, професіоналізм, інтелект; моральність, чесність, порядність. Настав час, коли відповідальними за стан держави є народ, і еліта. І лише опираючись на самого себе можна радикально змінити ситуацію, здійснивши якісний прорив у світоглядній, організацій, технологічній сферах. Зрештою, в Україні працюють такі «мозкові центри», які в потрібний момент і в потрібний час зуміють реалізувати проект держави нового зразка.

**Сверба Людмила**

*(студентка 4 курсу Рівненського державного гуманітарного університету спеціальності „Політологія”,  
наук. керівник – к.політ.н. Наумов А.С.)*

### **ГРОМАДСЬКА ОЦІНКА ДІЯЛЬНОСТІ „ПОМАРАНЧЕВОЇ” ПОЛІТИЧНОЇ ЕЛІТИ**

22 листопада в Україні відзначається День Свободи. Прошло вже 6 років з часу Помаранчевої революції, події, яка радикально змінила Україну. Змінила не лише зовнішньо, але й, насамперед, внутрішньо. Ейфорія 2004 року зіграла злий жарт з українськими політиками і позначилася на інституційній спроможності державних установ. Маятник історії змістився занадто далеко й занадто різко для того, щоб політичним переможцям можна було втримати ситуацію під своїм контролем. Вони змарнували свій шанс, який надала їм доля та український народ, зруйнувавши власну команду зсередини.

Нинішня криза довіри до влади пояснюється двома факторами. По-перше, некомпетентністю правлячої еліти. Мова йде про те, що змарновані можливості модернізації суспільства пояснюються не тільки і не стільки нерозбірливістю Віктора Ющенка в "любих друзях", чи "зраді" Тимошенко, скільки поведінкою сучасної правлячої еліти в цілому (без поділу на бренди), яка виявилася некомпетентною. Також, тут має місце явище завищених очікувань.

Як зазначають експерти Фонду "Демократичні ініціативи", виборці розраховують на їхню (політиків) цілковиту відданість у виконанні своїх професійних обов'язків, аж до того, що вони повинні жертвувати своїм вільним часом, добробутом, врешті, життям для того, щоб виправдати громадські сподівання.

Тож причиною незадоволення є занадто високі очікування щодо чільних фігур, зокрема, у політиці. Причиною розчарування у "політичному класі" може бути хибне очікування, що "демократичні" еліти будуть кращими, ніж попередники. Іншими словами, можна самозаспокоюватися приказкою: "бачили очі, що купували".

Але проблема в тому, що ці завищені очікування спровокували самі політики. Саме вони поставили зависоку моральну та компетенційну планку як перед собою, так і перед суспільством. Втім, те, що вони не подолали даної висоти, є і наша, громадянського суспільства, політична відповідальність.

Тепер про нечесність політиків. Майдан переміг, бо ті, хто стояв на трибуні, говорили про чесність. Вони отримали кредит довіри під цю чесність. Минув час, і ми знову чуємо слова про цінності і чесноти, але мало відчуваємо справ.

Довіра формується виключно через дії, а не через слова (пам'ятаєте – "не словом, а ділом"?). Люди ж, які довіряють і яким довіряють, не розмовляють про чесність. Вони самі є чесністю. Чим більше ви розмовляєте про чесність і намагаєтесь переконати людей у її важливості – то менше вам довіряють.

Політики, які починають обговорювати свої цінності, часто у розмовах переходять до бажаної дійсності і не говорять про свої теперішні реальні потреби і цінності. В результаті відбувається розмивання довіри, руйнування комунікації виборець-політик. Довіра вимагає від людей автентичності (щирості). Як зазначають західні маркетологи, якщо ви поводитесь щиро, тоді вам не потрібно говорити про цінності, оскільки ви відображаєте їх всім своїм єством. Яким виявилось єство у представників значної частини "помаранчевої" команди говорити не варто.

В політичній психології рівні політичної довіри можуть вимірюватися у вірі в чесність, добродійність та компетенцію іншої

сторони. Згідно даних Інституту соціології АН УРСР, наприкінці 1991 р. 70 % опитаних висловили думку, що "політикам ніколи не можна повністю довіряти". Минуло 18 років і мусимо констатувати, що таке ставлення громадян до своїх політичних лідерів так і не змінилося. Більшість соціологічних служб в 2009 р. фіксують недовіру до політикуму на рівні 72-78 %.

Не секрет, що влада та політики ніколи, протягом всього періоду історії новітньої незалежної України (за виключенням певних не довгострокових історичних моментів), не користувалися значної довірою у громадян. Майже кожен електоральний цикл відзначався кризою підтримки та падінням довіри громадян до президента, уряду, парламенту, політичних партій, силових структур і, навіть, Церкви.

Але нинішня ситуація якісно відмінна від тієї, що була в 1994 чи 2002 рр. Тоді в зміну системи вірило лише 12-19 %, рівень довіри до політиків не перетинав 25 %, а баланс довіри/недовіри був на межі мінус 5-8 %. Розчарування в політиках (після виборів) не було таким болісним та не мало таких руйнівних наслідків для Української держави, як за останні 5 років постпомаранчевого періоду. Зневіра в інститутах влади і суспільства набула глобального масштабу. Так, згідно результатів проведеного Центром досліджень проблем громадянського суспільства (ЦДПГС), Агенцією соціальних комунікацій (АСК) та Інститутом практичної політики (ІПП) комплексного дослідження "Нові лідери довіри", баланс довіри до найвищих органів влади знаходиться на критично низькому рівні.

Президент має -61,2 %, Верховна Рада – -68,4 %, МВС – -65 %, СБУ – -70, 5 %, політичні партії – -76,2 %, місцеві державні адміністрації – -68,5 %, Кабінет Міністрів – -41,2 %. Позитивний баланс довіри/недовіри є лише у Церкви – +18,3 % та у громадських організацій та соціальних рухів +3,3 %.

Політичним прогресом для української демократії було б вже те, що старі лідери 2004 р. звільнили б політичну сцену для нових лідерів, в особі яких Україна отримала б нові шанси на проведення реформ і модернізацію. Під "новими лідерами" ми не маємо на увазі інших кандидатів цієї президентської кампанії... Згідно результатів дослідження "Нові лідери довіри", 92,1 % опитаних бажають появи "нових лідерів" в політиці.

Народ потребує якісної зміни принципу відбору. Українське суспільство дозріло до необхідності зламу системи, появи державницьки орієнтованих політиків, які б мали стійкий кредит довіри, сформований не маніпулятивними технологіями, а шляхом особистих якостей діячів, відновлення цінностей Майдану.

Власне процес зміни поколінь триває вже давно. Для української демократії важливіше інше – неминуча ротація політичних гравців при незмінних правилах гри. І якість політичної еліти. Конкуренційний принцип відбору у владу й наявність "соціальних ліфтів" для молодих політиків. Система відкритих регіональних партійних списків з перевагами, або навіть мажоритарні округи. І системні, передбачувані й відповідальні перед виборцями політичні партії. Сильна, адекватна сучасним викликам, ефективна система державної влади. Професійна державна служба з інституційною пам'яттю, а не "партизація" чи приватизація функцій держави на усіх рівнях.

**Сирота Дмитро**

*(студент 4 курсу Рівненського державного гуманітарного університету спеціальності „Політологія”, наук. керівник – к.політ.н. Черній А.Л.)*

## **ОСОБЛИВОСТІ ОПТИМІЗАЦІЇ ВИБОРЧОГО ПРОЦЕСУ НА МІСЦЕВИХ ВИБОРАХ 2010 Р. В УКРАЇНІ**

31 жовтня 2010 р. відбулися чергові вибори в ради різних рівнів. Більшість незалежних спостерігачів, та різні міжнародні місії визнали вибори такими, що відбулися з значними порушеннями виборчого законодавства та демократичних правил гри.

Ці вибори запам'ятаються нам, як одні з найскладніших, за останніх п'ять років не було такої кількості скарг та судових позовів щодо встановлення результатів голосування, як на виборах-2010. Місцеві вибори провели з порушенням міжнародних стандартів та недотриманням належної практики організації і проведення волевиявлення громадян.

Більшість громадських організацій (ГО) області стверджують, що на Рівненщині порушувалися права виборців, зі значними порушеннями проходила підготовка виборів, не дотримувалася процедура підрахунку голосів та використовувався адміністративний тиск.

Досить багато з цих проблем можна було б уникнути, якби була проведена належна робота з організації виборчого процесу, та завчасно були підготовані фахівці, котрі повинні були проводити вибори.

На нашу думку основними складовими організаційного процесу були наступні чинники:

1. Прийняття нового закону про місцеві вибори напередодні дня голосування створило додаткові перешкоди учасникам виборчого

Наукове видання

**ПОЛІТИЧНА МОДЕРНІЗАЦІЯ:  
СВІТОВИЙ ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД**

**Матеріали II міжвузівської науково-практичної  
конференції молодих політологів**

**24 листопада 2010 р.**

Підписано до друку 17.02.2011 р. Формат 60x84.  
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.  
Ум. друк. арк. 10,95. Замовлення № 101/1. Наклад 300.

Редакційно-видавничий відділ  
Рівненський державний гуманітарний університет  
33028, м. Рівне, вул.С.Бандери,12

П 50            **ПОЛІТИЧНА МОДЕРНІЗАЦІЯ: СВІТОВИЙ  
ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД.** Матеріали  
II міжвузівської науково-практичної конференції  
молодих політологів. 24 листопада 2010 р. – Рівне:  
РДГУ, 2011. – 194 с.

УДК 32.001.76  
ББК 66.0

© Рівненський державний гуманітарний  
університет, 2011